

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **obec Přestavlky**
sídlem Přestavlky 60, 334 01 Přestice

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
LB MINERALS, s.r.o.
sídlem Tovární 431, 330 12 Horní Bříza

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č. j. SBS 06494/2020/ČBÚ-21/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č. j. SBS 06494/2020/ČBÚ-21/5, a rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského ze dne 3. 1. 2020, č. j. SBS 39423/2019/OBÚ-06/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 1. 2020, č. j. SBS 39423/2019/OBÚ-06/4, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č. j. SBS 06494/2020/ČBÚ-21/5 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (a odvolání Ing. J. S. a I. S.) a bylo potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského (dále též jen „*obvodní báňský úřad*“, „*OBÚ*“) ze dne 3. 1. 2020, č. j. SBS 39423/2019/OBÚ-06/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 1. 2020, č. j. SBS 39423/2019/OBÚ-06/4. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl k žádosti osoby zúčastněné na řízení stanoven dobývací prostor Soběkury pro dobývání výhradního ložiska bentonitu Dnešice-Plzeňsko-jih (ev. č. 3123500) o plošném obsahu 0,049918 km² na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k. ú. Soběkury a 4025 v k. ú. Přestavlky u Dnešic, přičemž byly zároveň stanoveny podmínky k zabezpečení zákonem chráněných obecných zájmů a byly vypořádány námitky účastníků řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně předně namítala zásadní pochybení žalovaného jakožto odvolacího orgánu, kdy tento svým postupem omezil právo žalobkyně odvolat se proti správnímu rozhodnutí. Žalobkyně podala dne 14. 1. 2020 včasné a přípustné odvolání, přičemž toto odvolání doplnila o tři nové odvolací body a návrhy před vydáním napadeného rozhodnutí dne 30. 4. 2020. Zákon možnost doplnit odvolání o nové odvolací důvody nijak neomezuje zákonnou lhůtou, byť lze akceptovat, že pro případné potřeby postupu dle § 86 odst. 2 správního řádu bude doplněné odvolání považováno za vyjádření účastníka. To však nezabavuje odvolací orgán povinnosti materiálně se s námitkami a návrhy odvolatele vypořádat, byly-li tyto učiněny před vydáním rozhodnutí o odvolání, aniž by před tím odvolací orgán možnost činit v řízení nové návrhy postupem dle § 36 správního řádu vyloučil.
3. Žalovaný v rámci odvolacího řízení naložil s doplněnou částí odvolání jako s vyjádřením účastníka řízení s tím, že reagoval výhradně na požadavek posouzení kvality stacionárního zdroje znečištění ovzduší, kterýžto s odkazem na vyjádření MěÚ Přestice odmítl. Zcela ignoroval požadavek žalobkyně na potvrzení či změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu v Přesticích k zásahu do krajinného rázu a k zásahu do VKP – lokálního biocentra, které jsou součástí souhrnného vyjádření uvedeného MěÚ ze dne 18. 10. 2019, č. j. PR-OŽP-VOK/16898/2019. Tím žalovaný porušil ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu a žalobkyni zásadně zkrátil na jejích právech, když cesta integrovaného odvolacího přezkumu je jedinou možností žalobkyně brojit proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu.
4. Žalobkyně v průběhu správního řízení namítla, že záměr stanovení dobývacího prostoru je v rozporu s platným územním plánem obce Přestavlky. Tento obsahuje vzhledem k

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

době pořízení vytyčení chráněného ložiskového území dle stavu do poloviny roku 2017. Navrhovaný dobývací prostor zasahuje mimo toto původní chráněné ložiskové území tak, jak je vyznačeno v územním plánu. OBÚ vypořádal tuto námitku odkazem na závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 9. 9. 2019, č. j. PK-RR/3219/19, v jehož obsahu je konstatováno, že záměr umístění dobývacího prostoru je v souladu s územním plánem obce Přestavlky. Pokud Krajský úřad Plzeňského kraje uvedl, že záměr umístění dobývacího prostoru je v souladu s územním plánem obce Přestavlky, přičemž žalobkyně současně uvedla, že záměr v souladu není, bylo povinností OBÚ rozpor ve skutečnostech uvedených v závazném stanovisku a tvrzených účastníkem řízení objasnit. Krajský úřad byl zároveň podle § 96b odst. 3 stavebního zákona povinen stanovit podmínky uskutečnění záměru umístění dobývacího prostoru, přičemž tento chybně toliko odkázal na obsah jemu předložené projektové dokumentace bez toho, aby se jejím obsahem zabýval v kontextu provedení vlastního záměru a právě na bázi tohoto vyhodnocení sám autoritativně konkrétní podmínky uskutečnění záměru stanovil. Tím spíše pak byl takový postup závažný, když žalobkyně vznesla několik požadavků na změnu projektu umístění dobývacího prostoru (změna umístění deponie skrývky ornice, změna způsobu nakládání s důlními vodami), které byly na jednu stranu ze strany OBÚ odmítnuty jako v dané fázi irelevantní, na stranu druhou se staly bezpředmětnými v důsledku vágně formulované a věcně neuchopitelné podmínky jakési „*quasizávaznosti*“ stávající projektové dokumentace.

5. Závazným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 30. 3. 2020, č. j. MMR-12919/2020-81-1, bylo uvedené závazné stanovisko sice potvrzeno, avšak z obsahu tohoto aktu, stejně jako z obsahu napadeného rozhodnutí, nijak nevyplýval způsob vypořádání základní otázky, tedy rozporu umístění dobývacího prostoru s územním plánem obce Přestavlky. Žalobkyně nerozporovala, že hranice chráněného ložiskového území se vyznačí v územně plánovací dokumentaci, což v případě územního plánu nelze učinit jinak než cestou jeho změny. Změna územního plánu je však časově a zejména finančně náročný proces, ke kterému nemůže obec přistupovat výhradně na základě jediného požadavku.
6. Nic z toho, co uvedlo MMR ve svém potvrzujícím stanovisku a žalovaný ve svém rozhodnutí, nemění nic na tom, že tvrzení krajského úřadu o souladu umístění dobývacího prostoru s územním plánem obce Přestavlky bylo nepravdivé. V důsledku existence nezákonného a nepravdivého podkladu bylo nutno považovat za nezákonné rovněž napadené rozhodnutí, bylo-li na tomto podkladu založeno. Žalobkyně se k tomu pozastavila nad rozdílem ve striktnosti přístupu orgánu územního plánování v právě projednávané věci a ve věci kolaudace stavby rodinného domu v obci, která o asi 4 m² přesáhla do plochy, jež není vedena jako zastavitelná.
7. Žalobkyně v řízení dále namítala, že dle § 10 horního zákona je povinností žadatele řešit již při stanovování dobývacího prostoru včas veškeré střety zájmů, a to především s cílem omezit nepříznivé vlivy na životní prostředí. Dle § 27 odst. 5 horního zákona je dále povinností žadatele projednat předem s dotčenými subjekty podmínky stanovení dobývacího prostoru. Osoba zúčastněná na řízení, ačkoli obdržela ze strany žalobkyně odůvodněný nesouhlas s návrhem dobývacího prostoru Soběkury, nevyvinula následně žádnou snahu o jednání s obcí, v jehož rámci by došlo k jakémukoli projednání záměru. Žalobkyně požadovala uložit osobě zúčastněné na řízení odstranění těchto nedostatků, neboť bez toho nelze v řízení o žádosti pokračovat. OBÚ požadavek na doplnění odmítl s tím, že střety zájmů musí být vyřešeny organizací až před případným následným řízením

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o povolení hornické činnosti.

8. Žalovaný tyto závěry OBÚ v rámci napadeného rozhodnutí potvrdil, avšak dopustil se ve své argumentaci stejných nezákonností jako OBÚ v rámci prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný opakovaně odkázal na řízení o povolení hornické činnosti a věcně se námitkami nezabýval.
9. Žalobkyně setrvala na tom, že podle § 27 odst. 5 horního zákona má žadatel povinnost projednat předem s dotčenými subjekty nikoli podmínky povolení hornické činnosti, nýbrž podmínky stanovení dobývacího prostoru. Projednávání podmínek řešení střetu zájmů před zahájením vlastního dobývání je zcela samostatným procesem uvedeným v § 33 horního zákona, přičemž se tak přirozeně nelze tímto procesem zaštiťovat ve snaze zbavit se povinnosti již ve fázi stanovení dobývacího prostoru zabývat se náležitě vlivy dobývání. Žalovaný soustavně explicitně porušuje ustanovení § 25 odst. 1 in fine horního zákona, dle kterého se při stanovení dobývacího prostoru (nikoli při povolení hornické činnosti) vychází ze stanoveného chráněného ložiskového území a musí se přihlídnout i k dobývání sousedních ložisek a k vlivu dobývání. Odmítají-li se orgány báňské správy zabývat vlivy dobývání s odkazem na jejich řešení až ve fázi povolování hornické činnosti, odmítají zabývat se jedním ze zákonných kritérií, což nutně činí napadené rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným. Ostatně rovněž zmiňovaný § 10 horního zákona zcela srozumitelně uvádí, že je povinností žadatele řešit včas střety zájmů při stanovení dobývacího prostoru a při plánované otvírce, přípravě a dobývání ložiska, tedy v obou procesech samostatně. Řešení střetu zájmů má současně v obou procesech samostatný postup i formu.
10. Správní orgány tudíž zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti. Krom porušení hmotných pravidel žalovaný zcela pominul označená zákonná kritéria vymezující prostor a rozsah jeho obligatorní správní úvahy, v důsledku čehož postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 a 2 správního řádu, když uvedený selektivní přístup k akceptaci kritérií byl nezákonným zneužitím správního uvážení ve prospěch žadatele. Žalovaný porušil rovněž ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu a ustanovení § 28 odst. 6 horního zákona, když se odmítl zabývat vším, co v řízení vyšlo najevo. Napadené rozhodnutí bylo současně učiněno v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z jeho obsahu nelze pro absenci označených úvah seznat důvody jeho výroku a úvahy, kterými se OBÚ řídil při hodnocení podkladů tohoto rozhodnutí a při výkladu souvisejících právních předpisů.
11. Žalobkyně v rámci nesouhlasu s návrhem uvedla, že tento je dán zejména z důvodu doposud neřešeného vlivu dobývání hluboko pod úroveň hladiny podzemních vod a kontinuálního odčerpávání důlních vod přes navrhované sedimentační nádrže do vod povrchových na stav podzemních vod využívaných obyvateli obce Přestavlky a celkové odvodnění dotčeného území. Žalobkyně zdůraznila, že zde leží na jedné straně problémy prezentované v rámci veřejného zájmu na ochraně podzemních vod a ochraně majetku a konečně i zdraví obyvatel obce Přestavlky, na druhé straně zde pak leží zcela soukromý zájem osoby zúčastněné na řízení dobývat bez ohledu na uvedené kampaňovitým způsobem ložisko bentonitu.
12. Žalovaný k tomu uvedl, že dobývání dotčeného ložiska nelze považovat za soukromý zájem žadatele, ale že řádné využívání nerostného bohatství je zájmem veřejným. Podle žalobkyně však lze za ono „řádne“ využívání ložisek považovat pouze takové využívání, které je činěno zcela v souladu s právními předpisy toto využívání upravujícími. Jako soukromý zájem ekonomického charakteru prezentovala zamýšlenou těžbu sama osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zúčastněná na řízení v rámci návrhu na stanovení dobývacího prostoru, přičemž právě tento zájem stojí v opozici vůči zájmům na straně obyvatel zásadně dotčené obce Přestavky, nikoli jakýsi abstraktní veřejný zájem na řádném využívání nerostného bohatství. Tím spíše pak v situaci, kdy dobýváno na úkor obyvatel obce Přestavky má být ložisko bentonitu, tedy suroviny zcela okrajové.

13. Vlastnímu vypořádání těchto námitek žalobkyně co do jí hájených zájmů na straně obyvatel obce se však žalovaný ani správní orgán prvního stupně nevěnovali, přičemž ze strany orgánů báňské správy je zjevná naprostá lhostejnost k tomu, co žalobkyně prezentuje jako urgentní veřejný zájem. OBÚ se omezil na převzetí podmínek svého rozhodnutí z obdržených vyjádření a závazných stanovisek bez toho, aby připomínky žalobkyně jakkoli vypořádal, ačkoli k tomu byl na základě již výše zmíněných pravidel horního zákona povinen.
14. Pokud tedy žalovaný ve shodě s OBÚ soustavně tvrdil, že nic z žalobkyní namítaného řešit nebudou, neboť toto je na pořadu až v rámci dalšího řízení, jednali v explicitním rozporu s pravidly horního zákona a tedy nezákonně.
15. Žalobkyně také jako účastník řízení požadovala, aby orgány báňské správy na základě § 28 odst. 1 písm. d) a odst. 9 horního zákona uložily osobě zúčastněné na řízení povinnost doložit další podklady nezbytné pro spolehlivé posouzení návrhu z hlediska důsledků dobývání ložiska, jakož i z hlediska jeho dopadu na právem chráněné zájmy ochrany vod a ochrany přírody a zájmy ochrany obyvatelstva před hlukovou a prachovou zátěží. Šlo konkrétně o hydrogeologický posudek stran vlivu dobývání na stav a jakost podzemních a povrchových vod, podrobně dokumentující hydrologický stav samotné lokality, vlivy v širším území, vlivy na hospodářské využití zemědělského půdního fondu a vlivy na stabilitu horninového podloží pod obcí Přestavky. Požadovala rovněž zpracování odborné studie ohledně vlivu těžební činnosti v důsledku prachových a hlukových emisí ze záměru. Bez těchto podkladů nelze o návrhu v mezích zákonných kritérií objektivně rozhodnout, neboť nejsou prověřovány vlivy dobývání ve smyslu § 25 odst. 1 horního zákona, přičemž odmítl-li OBÚ další doplnění návrhu osoby zúčastněné na řízení, zatížil své rozhodnutí nezákonností pro rozpor jeho postupu s ustanovením § 3 a § 50 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v rozsahu nezbytném pro splnění požadavku souladu jeho rozhodnutí s horním zákonem a nezjistil veškeré skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z jeho obsahu nelze seznat důvody jeho výroku a úvahy, kterými se OBÚ řídil při hodnocení podkladů tohoto rozhodnutí a při výkladu souvisejících právních předpisů. Žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí tento postup OBÚ aproboval, přičemž napadené rozhodnutí je rovněž z těchto důvodů nezákonné.
16. Žalobkyně v rámci odvolání dále brojila proti neřešení otázky hlukových a prachových emisí záměru a jejich vlivu na životní prostředí a zdraví obyvatel obce Přestavky. Žalobkyně namítala, že v rámci podkladů rozhodnutí je co do otázky umístění nového stacionárního zdroje znečištění dle zákona o ochraně ovzduší zařazeno jen jakési sdělení, které není materiálně závazným stanoviskem, přičemž tak namítala absenci závazného stanoviska k provozu stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Žalobkyně v rámci odvolání uvedla, že je toho názoru, že se v případě dobývacího prostoru Soběkury jedná o vyjmenovaný zdroj znečištění ovzduší ve smyslu přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší uvedený pod kódem 5.11. V tomto případě je nezbytným podkladem rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru závazné stanovisko krajského úřadu dle § 11 odst. 2 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

b) zákona o ochraně ovzduší. Toto zjevně nebylo doposud vydáno, přičemž ve smyslu § 12 odst. 6 označeného zákona „*Bez závazného stanoviska podle ... § 11 odst. 2 písm. b) nelze vydat územní rozhodnutí, společné povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, nebo rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podle jiných právních předpisů*“. I v situaci, kdy by nebyl dobývací prostor Soběkury posouzen jako vyjmenovaný zdroj znečištění ovzduší, je povinností příslušného úřadu obce s rozšířenou působností vydat závazné stanovisko (a implicitní povinností žalovaného toto stanovisko požadovat) k umístění zdroje nevyjmenovaného ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší.

17. Pokud vydal v dané věci MěÚ Přestice vyjádření, které KÚPK nepovažuje za závazné stanovisko ve smyslu právě řečeného, postupoval v rozporu s uvedeným pravidlem, přičemž tak řízení o stanovení dobývacího prostoru Soběkury postrádá obligatorní podklad. Žalobkyně byla toho názoru, že zmíněný imperativ uvedený v § 12 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší nezbytně platí i v případě absence závazného stanoviska ke zdroji nevyjmenovanému.
18. Žádný z uvedených požadavků žalovaný v odvolacím řízení nevyhodnotil jako důvodný s odkazem na vyjádření MěÚ Přestice stran toho, že ve fázi stanovení dobývacího prostoru nelze posuzovat stacionární zdroj, který vzniká až hornickou činností. Materiálně tedy námitku žalobkyně vůbec nevypořádal a nic ohledně vlastního prověření stavu věci neučinil. S tím žalobkyně nesouhlasila a odkazovala na to, že řízení o stanovení dobývacího prostoru je svého druhu řízením územním.
19. Na základě uvedeného žalobkyně požadovala, aby bylo primárně v řízení řádně zjištěno, zda se v případě navrhovaného dobývacího prostoru Soběkury jedná o vyjmenovaný či nevyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší, a podle výsledků tohoto posouzení pak bylo určeno, jaký podklad musí být v řízení opatřen. Jelikož orgány báňské správy nejsou odborníky v oblasti ochrany ovzduší a nemohou si relevantně o tomto učinit vlastní úsudek, měla být tato otázka jako otázka předběžná předložena příslušnému orgánu ochrany ovzduší. Poté bylo nezbytné doplnit řízení o stanovení dobývacího prostoru Soběkury buď o závazné stanovisko KÚPK dle § 11 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší, nebo o závazné stanovisko MěÚ Přestice dle § 11 odst. 3 téhož právního předpisu, neboť bez tohoto stanoviska není možné rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydat.
20. OBÚ nic z toho neučinil a žalovaný tento nedostatek v rámci napadeného rozhodnutí aproboval. V současném stavu je tak v řízení podstatná absence jednoho z obligatorních podkladů, kterými zákon o ochraně ovzduší podmiňuje vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, což činí napadené rozhodnutí nezákonným pro jeho rozpor s § 12 odst. 6 uvedeného zákona, § 28 odst. 6 a 7 horního zákona a § 50 odst. 2 správního řádu.
21. S problémem doposud neřešeného vlivu dobývání co do hlukových a prachových emisí záměru souvisela rovněž namítaná dosavadní absence jakéhokoli podkladu v podobě hlukové či rozptylové studie, která by mohla být relevantně zohledněna v rámci úvah o možných negativních vlivech dobývání ložiska co do znečištění ovzduší a hlukových emisí, které, jak bylo již výše opakovaně uvedeno, musí být řešeno již ve fázi stanovení dobývacího prostoru. Z těchto důvodů namítala žalobkyně zásadní nedostatečnost, nepodloženost a tím i nezákonnost souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje vydaného dne 5. 6. 2019 pod č. j. KHSPL/13509/21/2019. V rámci tohoto stanoviska měla KHS z pozice orgánu ochrany veřejného zdraví posoudit záměr z hlediska jeho vlivu na tento zákonem chráněný zájem na straně obyvatel obce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Přestavlký.

22. Žalobkyně byla toho názoru, že závazné stanovisko vycházelo z nedostatečně objasněného skutkového stavu věci a bylo tedy učiněno v rozporu se zákonem. KHS nečinila sama žádná šetření či měření možného vlivu záměru. Nebyl zpracován žádný posudek, na jehož základě by bylo lze posoudit vliv záměru na stav a jakost podzemních vod, které jsou zdrojem pitné i užitkové vody pro obyvatele obce Přestavlký. KHS tedy učinila své stanovisko „od stolu“ bez toho, aby rozhodné skutečnosti jakkoli zjišťovala. Označené závazné stanovisko tak bylo nezákonné, nepřezkoumatelné a věcně nesprávné, neboť bylo učiněno bez znalosti místa a bez nezbytných podkladů. Na tomto závěru bohužel nic nezměnilo ani potvrzující závazné stanovisko ministerstva zdravotnictví MZDR 9999/2020/6OVZ ze dne 2. 4. 2020, které uvedený postup KHS aprobovalo. Žalobkyně tedy nadále považovala uvedený podklad za nezákonný, neboť vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a činil tak ve svém důsledku z tohoto pohledu vadným rovněž napadené rozhodnutí, bylo-li toto založeno na nezákonném podkladu.
23. Žalobkyně poukazovala v této souvislosti rovněž na ustanovení § 30 odst. 1 horního zákona stran hospodárného využívání výhradních ložisek. Při dobývání ložiska musí být vyloučeny nedůvodné nepříznivé vlivy na životní prostředí. Nejsou-li tyto nepříznivé vlivy doposud seriózně a odborně posouzeny a popsány, nelze hovořit o tom, že by tyto byly jakkoli vyloučeny, a tedy nelze ani dojít k odůvodněnému závěru o tom, že využívání daného ložiska bude hospodárné.
24. Tuto námitku OBÚ rovněž zamítl s tím, že návrh v kontextu kritérií § 30 odst. 1 horního zákona posouzen byl. Žalovaný k tomu pak poněkud překvapivě uvedl, že toto ustanovení se opět týká řízení o povolení hornické činnosti a tedy v řízení o stanovení dobývacího prostoru hodnocena být nemohou. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu v rozporu s rozhodnutím prvostupňovým. Nepříznivými vlivy těžby na životní prostředí se přes demonstrativní povahu výčtu kritérií v rámci § 28 odst. 6 horního zákona OBÚ odmítl zabývat s tím, že opakovaně odkázal na další řízení o povolení hornické činnosti. Je s podivem, že vlivy na životní prostředí je předčasné posuzovat ve fázi stanovení dobývacího prostoru, což však nebrání OBÚ zabývat se dalšími aspekty záměru jako jsou technická řešení budoucího lomu, ukládání skryvkových hmot, bezpečnost zdraví při práci či bezpečnost provozu budoucího lomu.
25. Žalobkyně vyjádřila v tomto kontextu v rámci odvolání na základě přístupu OBÚ k projednávání věci domněnku, že OBÚ postupuje v řízení nikoli objektivně, přičemž zjevně akcentuje pouze ty aspekty záměru, které nebrání stanovení dobývacího prostoru, avšak skutečnosti svědčící v neprospěch záměru selektivně a účelově pomíjí. Žalovaný tuto domněnku sice popřel, avšak nijak nevyvrátil, přičemž žalobkyně setrvala na tom, že postup orgánů báňské správy v dané věci byl nezákonný a porušující zásadu rovnosti zakotvenou v ustanovení § 7 správního řádu. Tím učinily celé řízení a napadené rozhodnutí nezákonným. Tím spíše pak je takový postup alarmující, když je účelově neobjektivním postupem rozhodováno o záměru umístění dobývacího prostoru majícím podstatný vliv na život dotčených obyvatel po dobu desítek let, a to ve prospěch soukromého zájmu osoby zúčastněné na řízení.
26. Žalobkyně dále namítala v rámci odvolání nepřezkoumatelnost rozhodnutí OBÚ co do zdůvodnění obsahu podmínky č. 1 v části B výroku I výrokové části prvostupňového rozhodnutí, dle které mají být vrcholy dobývacího prostoru v terénu vytyčeny a trvalým způsobem vyznačeny pomezními značkami a signálními tyčemi s ochrannými znaky a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

s označením vrcholů dobývacího prostoru. Žalobkyně zdůraznila, že uvedený způsob vyznačení dobývacího prostoru předpokládá ustanovení § 26 odst. 2 horního zákona jako fakultativní. Pokud OBÚ aplikoval fakultativní institut či nástroj, činil tak na základě správní úvahy, která musí být zřejmá z odůvodnění rozhodnutí. V tomto případě však odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu žádnou úvahu o tom, proč je v podmínkách vydávaného rozhodnutí nařizováno uvedené vytyčení dobývacího prostoru v terénu, neobsahovalo. Tím spíše pak byla tato absence tristní a co do přezkoumatelnosti závažná, když OBÚ uložil tento způsob vytyčení s vědomím toho, že prozatím nejsou vypořádány majetkoprávní vztahy k území zahrnutému v dobývacím prostoru, přičemž se stále jedná o půdu zemědělsky využívanou. Provedení zásahů spojených s vytyčením dobývacího prostoru již v této fázi omezí možnosti stávajícího využívání půdy. Uložený způsob vytyčení považovala žalobkyně za neopodstatněný, nezdůvodněný a nepřiměřený zásah činěný v situaci, kdy v zásadě není splněna žádná z podmínek pro povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru.

27. Žalovaný reagoval na související námitky žalobkyně pouze tak, že podmínku jako takovou aproboval. Tím však nevypořádal námitku žalobkyně, která spočívala v její nepřezkoumatelnosti, tedy absenci zdůvodnění a nástinu správní úvahy, která vedla k užití fakultativního způsobu vyznačení hranic dobývacího prostoru. Žalovaný sám odůvodnění nedoplnil ani neuložil toto prvostupňovému orgánu, přičemž zůstala tato podmínka nepřezkoumatelná a tedy nezákonná, působící nezákonnost celého napadeného rozhodnutí pro rozpor s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
28. Žalobkyně uzavřela, že z argumentace žalovaného a přístupu k vypořádání nesouhlasných námitek účastníků řízení vyplývala zřetelná náklonost orgánů báňské správy na stranu těžební společnosti, která v důsledku kladného rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru získává zákonnou oporu pro legitimní očekávání stran kladného výsledku budoucího řízení o povolení hornické činnosti, přestože z důvodu odmítnutí veškerých námitek majících podstatný vliv na celý proces stanovení dobývacího prostoru a obsahu práv a povinností dotčených subjektů nebyla situace vlastního dobývání ani náznakem řešena. To vše v rozporu s požadavky horního zákona, které zřetelně odlišují fáze stanovení dobývacího prostoru a povolení hornické činnosti, přičemž požadavky na řešení střetu zájmů a požadavky na řešení vlivů dobývání formuluje horní zákon pro každé toto řízení zvlášť.
29. Žalovaný a OBÚ povolili umístění dobývacího prostoru v navrženém rozsahu, avšak pokud by se řádně zabývali minimálně těmi námitkami žalobkyně, které se týkaly technického řešení budoucího dobývání, nutně by museli dospět k názoru o tom, že o umístění dobývacího prostoru v daném rozsahu bez vyřešení těchto námitek rozhodnout nelze. Pokud žalobkyně vznesla požadavky na podstatnou změnu umístění deponie skryvkových hmot a podstatnou změnu způsobu nakládání s důlními vodami, které by vyžadovaly změnu projektu a patrně rovněž změnu velikosti navrženého dobývacího prostoru, pak postupovaly nezákonně a nesprávně, odmítly-li se orgány báňské správy těmito námitkami zabývat. Co je však podstatné, ačkoli OBÚ odkázal opakovaně co do řešení těchto technických otázek na fázi povolování hornické činnosti, stanovením dobývacího prostoru současně znemožnil budoucí změnu projektu lomu a uplatnění těchto námitek žalobkyní, a upřel tak již s předstihem žalobkyni právo řádně a účinně hájit v budoucím řízení své zájmy. Krom toho, že tento postup žalovaného zásadně narušil právní sféru žalobkyně, činil napadené rozhodnutí nezákonným pro rozpor jeho obsahu s požadavky právního státu a zásad, kterými se musejí správní orgány při své činnosti řídit,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zejména pak zásad uvedených v § 2 odst. 1, 2 a 3 a § 4 odst. 4 správního řádu.

30. Permanentně opakované tvrzení, se kterým byly odmítány veškeré námitky směřující proti záměru dobývacího prostoru, tedy že stanovením dobývacího prostoru není povolována žádná činnost, ale jedná se „jen“ o oprávnění k dalšímu postupu směřujícího k dobývání ložiska, bylo samo o sobě nezákonným a nesprávným a s ohledem na výše uvedené především nepravdivým, přičemž činilo nepřekoumatelným způsob vypořádání veškerých námitek žalobkyně, které byly v rámci napadeného rozhodnutí s odkazem na právě řečené odmítnuty. Již z napadeného rozhodnutí vyplývá, že osobě zúčastněné na řízení v důsledku kladného rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vzniká právo (či spíše povinnost plynoucí z podmínek napadeného rozhodnutí) vyznačit technicky hranice dobývacího prostoru, a tedy fakticky zasahovat do pozemků, které v době podání žaloby zčásti doposud nebyly jejím vlastnictvím, přičemž na straně stávajících vlastníků vzniká komplementární povinnost takový zásah strpět situaci, kdy tito pozemky doposud obhospodařují, čemuž bude způsob vytyčení bránit.
31. S ohledem na vše výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

32. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a setrval na závěrech obou správních rozhodnutí vydaných v této věci, přičemž námitky žalobkyně v nich již byly vypořádány. Ze spisové dokumentace stejně jako ze všech okolností vyplývá, že v průběhu řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Žalobkyně ani jiný účastník předmětného správního řízení nebyli a ani nemohli být zkráceni napadenými rozhodnutími na svých právech, tím méně způsobem, který by mohl mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.
33. Všechny žalobní body, stejně jako námitky již dříve uplatněné žalobkyní v prvoinstančním správním řízení, směřovaly až k následnému řízení o povolení hornické činnosti, nikoliv ke správnímu řízení o stanovení dobývacího prostoru. Podle ustanovení § 28 odst. 6 horního zákona platí, že v řízení o stanovení dobývacího prostoru se posuzuje příslušná žádost organizace především z hlediska ochrany a využití nerostného bohatství a jeho důsledků. Posuzuje se při tom, zda je návrh v souladu se stanovením chráněného ložiskového území a zda vyhovuje všeobecným technickým požadavkům pro výstavbu dolů nebo lomů a dále požadavkům, které stanoví zvláštní právní předpisy pro ochranu chráněných zájmů. Uvedenému svědčí i usnesení Ústavního soudu II. ÚS 241/99, ze kterého žalovaný citoval podstatné pasáže.
34. K námitce stran zkrácení žalobkyně na jejích procesních právech žalovaný uvedl, že k podanému odvolání doplnil spis o vyjádření nadřízených orgánů. Všechna závazná stanoviska byla nadřízenými správními orgány potvrzena. Návrh na potvrzení či změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Přeštice ze dne 18. 10. 2019, č. j. PR-OŽP-VOK/16898/2019 byl ze strany žalovaného již podán na základě odvolání žalobkyně ze dne 14. 1. 2020. Podání žalobkyně ze dne 30. 4. 2020 (tedy téměř čtvrt roku po uplynutí řádné lhůty k podání odvolání) podané na základě výzvy žalovaného bylo posouzeno jako vyjádření se účastníka řízení k podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu bezprostředně předcházela výzva ze dne 20. 4. 2020. Pokud by žalobkyně měla v úmyslu napadnout další závazná stanoviska, měla tak učinit v odvolání podaném v řádné lhůtě v souladu s dikcí správního řádu v § 149 odst. 5 („jestliže

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán....“). Nelze tedy napadat obsah závazného stanoviska téměř tři měsíce po uplynutí řádné lhůty k podání odvolání. Nicméně i s námitkami uvedenými v tomto podání se žalovaný vypořádal, jak bylo uvedeno v odůvodnění napadeném rozhodnutí.

35. Umístěním dobývacího prostoru Soběkury v rámci chráněného ložiskového území Dnešice se OBÚ podrobně zabýval a dle názoru žalovaného se s nimi OBÚ při svém rozhodování řádně vypořádal. OBÚ se v souladu s § 28 odst. 7 horního zákona a § 149 odst. 1 správního řádu řídil závazným stanoviskem dotčeného orgánu, v tomto případě závazným stanoviskem Krajského úřadu Plzeňského kraje vydaným podle § 96b stavebního zákona. V tomto stanovisku bylo mj. uvedeno, že posuzovaný záměr stanovení dobývacího prostoru Soběkury je v souladu jak se „Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje“, tak v souladu s územním plánem obce Přestavky. Navrhovaný dobývací prostor se nachází zcela v aktuálních platných hranicích chráněného ložiskového území, které byly naposledy měněny v roce 2017. Skutečnost, že je zákonem danou povinností v územně plánovací dokumentaci chráněné ložiskové území vyznačit (§ 17 odst. 5 horního zákona), žalobkyně zcela pominula.
36. To potvrdilo i Ministerstvo pro místní rozvoj v následujícím závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování vydaném podle § 149 odst. 5 správního řádu č. j. MMR-12919/2020-81-1 ze dne 30. 3. 2020, kde mj. citovalo § 5 odst. 6 stavebního zákona a dále uvedlo, že *„skutečnost, že obec Přestavky dosud nesplnila svou zákonnou povinnost a nepořídila změnu ÚP Přestavky, která by upravila vymezení CHLÚ dle platného a účinného rozhodnutí ministerstva životního prostředí, nemá za následek neplatnost tohoto nového vymezení, kterým je nutno se při územně plánovací činnosti řídit (§ 15 odst. 1 horního zákona).“*
37. Nelze tak souhlasit s názorem žalobkyně, že závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje bylo nepravdivé, nezákonné a nesprávné. Žalovaný navíc nebyl ani věcně příslušný k tomu, aby stanovisko MMR jakkoli rozporoval či zpochybňoval.
38. K otázce střetu zájmů žalovaný konstatoval, že jak vyplývá ze spisové dokumentace, střety zájmů osoba zúčastněná na řízení řešila (opatřovala si stanoviska, podklady, vyjádření apod.); vyřešení střetu zájmů je však až povinností žadatele v řízení o povolení hornické činnosti, nikoliv v řízení o stanovení dobývacího prostoru (srov. § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti). V řízení o stanovení dobývacího prostoru tudíž byly podmínky stanovené zákonem splněny. Doklady o vyřešení střetů zájmů je nutno doložit dle horního zákona a zákona o hornické činnosti až ve fázi řízení o povolení hornické činnosti, což nebylo předmětem posuzovaného řízení.
39. Podle žalovaného rovněž skutečnost, že správní orgán nevyhoví žádné námitce účastníka řízení a podklady hodnotí podle své úvahy, nemůže být chápána jako porušení § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný setrval na tom, že své rozhodnutí řádně odůvodnil.
40. Dále pokračoval tím, že stanovení dobývacího prostoru není právní akt, resp. povolení, na jehož základě by mohl někdo provádět vlastní dobývání ložiska. Zpracování hydrogeologického průzkumu bylo výslovně stanoveno jako podmínka č. 2 ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Bez provedení hydrogeologického posouzení možných rizik spojených s těžbou v dobývacím prostoru Soběkury nemůže žadatel žádost o příslušné povolení hornické činnosti podat. Zároveň výsledky tohoto průzkumu musí zohlednit při zpracování Plánu otvírky, přípravy a dobývání, který je stěžejním

podkladem pro řízení o povolení hornické činnosti. Vzhledem k uvedenému nelze považovat podrobný hydrogeologický posudek a odborné studie na prachové a hlukové emise za relevantní podklady pro řízení o stanovení dobývacího prostoru již proto, že v tomto řízení není způsob ani technologie dobývání ložiska podrobně projednáván.

41. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že dobývání příslušného ložiska je soukromým zájmem osoby zúčastněné na řízení. Řádné využívání nerostného bohatství podle horního zákona je veřejným zájmem, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138.
42. K absenci závazného stanoviska k provozu stacionárního zdroje znečištění ovzduší ve smyslu § 11 zákona o ochraně ovzduší žalovaný odkázal na to, že Městský úřad Přeštice jako příslušný orgán ochrany ovzduší ve svém vyjádření ze dne 18. 10. 2019, č. j. PR-OŽP-VOK/16898/2019 uvedl, že *„teprve až v okamžiku dobývání výhradního ložiska nebo ložiska nevyhrazeného nerostu vstupuje lom do právních vztahů, tj. teprve činností v lomu. Lom bez činnosti nemůže být stacionárním zdrojem znečišťujícím životní prostředí tuhými znečišťujícími látkami...“*. Městský úřad Přeštice dále uvedl, že k návrhu stanovení dobývacího prostoru není dotčeným orgánem ve smyslu § 136 správního řádu, neboť nejsou dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně ovzduší, a proto se v této fázi řízení závazné stanovisko ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ovzduší nevydává, resp. jej vydat nelze. Tato skutečnost byla potvrzena následně ve vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-ŽP/5315/20.
43. K napadané absenci podkladu v podobě hlukové či rozptylové studie a nezákonnosti souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje žalovaný poukázal na to, že stanovisko KHS bylo vydáno pro účely řízení o stanovení dobývacího prostoru, nicméně se zmiňovalo i o předpokládaných parametrech případné budoucí těžby. Žalovaný si vyžádal stanovisko Ministerstva zdravotnictví, které svým vyjádřením č. j. MZDR 9999/2020-6OVZ ze dne 2. 4. 2020 potvrdilo, že KHS vydala své stanovisko na základě odborných znalostí orgánu ochrany veřejného zdraví a znalosti předmětné lokality z úřední činnosti. V závěru uvedeného stanoviska ministerstvo konstatovalo, že KHS postupovala v dané věci správně. K žalobkyní uváděnému tvrzení, že KHS učinila své stanovisko „od stolu“ bez toho, aby rozhodné skutečnosti jakkoli zjišťovala, žalovaný uvedl, že orgánům státní báňské správy nepřisluší odbornou činnost KHS nebo ministerstva jakkoli přezkoumávat či dokonce zpochybňovat. Naopak rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je rozhodnutím podmíněným závaznými stanovisky, neboť obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu podle § 149 odst. 1 správního řádu.
44. Žalovaný následně konstatoval, že § 30 odst. 1 horního zákona se vztahuje již k vykonávání hornické činnosti. V rámci řízení o stanovení dobývacího prostoru nelze posuzovat a hodnotit věci, které přímo souvisí až s případnou těžbou ložiska. K tomu žalovaný dodal, že k zabezpečení zákonem chráněných zájmů podle § 28 odst. 8 horního zákona stanovil OBÚ ve výroku svého rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podmínky 1, 2, 4, 5, 6 a 7, jejichž splnění je nezbytné pro plánování technologie budoucí těžby. Samotný technologický postup a použití strojů a zařízení, či případný prostor pro deponii skrývkových hmot, je pak předmětem Plánu otvírky, přípravy a dobývání, který je podkladem pro řízení o povolení hornické činnosti, a jako takový podléhá posuzování dle platné legislativy v jiném samostatném správním řízení.
45. K námitce nepřezkoumatelnosti podmínky č. 1 uvedené v prvoinstančním rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(vyznačení dobývacího prostoru v terénu) žalovaný vyjádřil přesvědčení, že předmětnou podmínku, týkající se vyznačení vrcholů dobývacího prostoru trvalým způsobem na povrchu, stanovil OBÚ v rozhodnutí zcela v souladu s ustanovením § 26 odst. 2 horního zákona. Nutnost vymezení prostoru pro povrchové dobývání v terénu, tj. území, kde může být povolena a následně prováděna těžba, lze pokládat za zcela logické a oprávnění ke zřízení hraničních značek (vrcholů hranice dobývacího prostoru) vyplývá mj. přímo již z citovaného ustanovení § 26 horního zákona. Žalovaný považoval argumentaci žalobkyně za zcela neadekvátní už proto, že vyznačení vrcholů dobývacího prostoru Soběkury v žádném případě obhospodařování předmětných zemědělských pozemků neznemožňuje. Navíc jsou předmětné pozemky v nájmu společnosti Dnešická zemědělská a.s., která v řízení o stanovení dobývacího prostoru Soběkury bez připomínek se záměrem souhlasila. V této souvislosti odkázal žalovaný na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138.

46. S tvrzením žalobkyně o porušování principu rovnosti dotčených osob podle § 7 správního řádu dle žalovaného rovněž nelze souhlasit. Ze spisové dokumentace vyplývá, že OBÚ v celém průběhu řízení postupoval vůči všem dotčeným osobám nestranně. Od všech dotčených osob vyžadoval plnění jejich procesních povinností rovnou měrou a stejně tak respektoval jejich práva. Stejně postupoval i žalovaný. Prostý nesouhlas obce, ať už z pozice obce, na jejímž katastru má být dobývací prostor stanoven, nebo vlastníka pozemku, nemůže, podle horního zákona, způsobit nestanovení dobývacího prostoru. V projednávaném případě již byly příslušné souhlasy a závazná stanoviska v návaznosti na procesní úkony odvolatelů řádně přezkoumány (a tedy opakovaně posouzeny), a to přímo příslušnými nadřízenými správními orgány. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že námitky žalobkyně byly s ohledem na faktické okolnosti vypořádány řádným způsobem.

IV.

Replika a další podání účastníků

47. V podané replice žalobkyně do značné míry opakovala argumenty uvedené již v žalobě. K otázce stacionárního zdroje znečišťování se žalobkyně pozastavila nad takovým výkladem § 12 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, podle kterého v případě lomu kapacitně naplňujícího limity zdroje vyjmenovaného v příloze č. 2 uvedeného zákona může být takový lom stacionárním zdrojem znečištění ovzduší i bez toho, aby v něm byla vykonávána hornická činnost, a naopak lom pod těmito limity tímto zdrojem být nemůže, protože v něm není vykonávána žádná hornická činnost, resp. že v případě zdroje nevyjmenovaného nejsou v rámci stanovení dobývacího prostoru dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně ovzduší, zatímco v případě zdroje vyjmenovaného tyto zájmy s ohledem na ustanovení § 12 odst. 6 tohoto zákona dotčeny být mohou. Tyto rozpory žalovaný vůbec neřešil, přičemž se opíral o sdělení MěÚ Přestice a navazující sdělení Krajského úřadu Plzeňského kraje. Posléze uvedené sdělení Krajského úřadu Plzeňského kraje nadto dezinterpretoval, když je v rozporu s jeho skutečným obsahem vykládal jako potvrzení zmíněného sdělení, ačkoli Krajský úřad jasně a zcela v souladu se zákonem sdělil, že mu bylo předloženo sdělení MěÚ Přestice učiněné dle části čtvrté správního řádu, k jehož přezkoumávání není věcně příslušný, a odkázal žalobkyni na správní orgán, který sdělení vydal. Žalovaný však nijak dále v tomto ohledu nepostupoval, když odmítl návrh žalobkyně na prověření charakteristiky nového stacionárního zdroje znečištění ovzduší, které je nezbytné k určení dalšího postupu stran opatřování podkladů rozhodnutí co do závazného stanoviska ve smyslu výše řečeného, a neprovedl v této souvislosti ani úkon

směřující k přezkoumání sdělení MěÚ Přestice postupem dle § 154 správního řádu.

48. Žalobkyně dále upozornila soud, že obvodní báňský úřad přerušil řízení o žádosti o povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Soběkury, jež bylo zahájené na žádost osoby zúčastněné na řízení, s tím, že žalobkyně nebyla uvedena mezi účastníky řízení.
49. Žalovaný k tomu označil informace sdělené žalobkyní za irelevantní ve vztahu k řešení věci a podotkl, že osoba zúčastněná na řízení požádala o povolení vykonávání hornické činnosti pouze v části stanoveného dobývacího prostoru Soběkury, která nezasahuje do územního obvodu žalobkyně.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

50. Osoba zúčastněná na řízení setrvala na svých argumentech uplatněných v odvolacím řízení.

VI.

Posouzení věci soudem

51. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
52. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VII.

Rozhodnutí soudu

53. Soud shledal žalobu důvodnou.

A)

54. Žalobkyně v první řadě napadala procesní pochybení žalovaného, který nezajistil přezkum závazného stanoviska příslušného správního orgánu k zásahu do krajinného rázu a lokálního biocentra, jak žalobkyně požadovala ve včasném „doplnění odvolání“.
55. Soud k tomu z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný posoudil „doplnění odvolání“ podané žalobkyní jako vyjádření účastníka řízení. Tento postup byl souladný s dostupnou komentářovou literaturou, podle které platí: *„Lze se domnívat, že za odvolání je možné považovat pouze to podání, které bylo řádně podáno v zákonné lhůtě stanovené pro podání odvolání. To však neznamená, že později doručená vyjádření nemají žádný význam a správní orgán na ně nemusí brát ohled. Je totiž třeba zohledňovat § 36 (který se podle § 93 odst. 1 uplatní rovněž v průběhu odvolacího řízení), díky kterému má účastník řízení (i odvolacího) právo vyjadřovat v řízení svá stanoviska, resp. činit v průběhu řízení své návrhy. Není tedy omezen v poskytování dalších vyjádření, byť je zde limitován zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 (která spočívá v tom, aby se správní řízení v zásadě odehrávalo na prvním stupni). Ať už je ono „doplnění odvolání“ označeno jakkoli, jedná se o přípustné vyjádření účastníka v řízení, které ovšem (na rozdíl od odvolání) již nemá suspenzivní či devolutivní účinky.“* [komentář k § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) in Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, dostupný online]. Soud se s úvahou autorů komentáře ztotožnil, stejně jako s následujícím doplněním: „[...] *to platí pouze v případě, kdy takto odvolatel doplňuje své odvolání iniciativě sám, bez předchozí výzvy správního orgánu k jeho doplnění. Z praktického úhlu pohledu však odvolací správní orgán stíhá povinnost reagovat jak na odvolací námitky, tak na vyjádření účastníků řízení.*“ [komentář k § 82 správního řádu in Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, dostupný online].

56. Ačkoli tedy východisko žalovaného bylo správné, dopustil se přesto pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a sice tím, že se argumentací žádající přezkum závazného stanoviska ohledně shora uvedené problematiky vůbec nezabýval. Na str. 9–10 napadeného rozhodnutí totiž ustrnul u reakce na otázku existence stacionárního zdroje znečištění ovzduší dle části I. „doplnění odvolání“, zatímco část II. „doplnění odvolání“ zcela pominul. Tím zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

B)

57. Následující námitky žalobkyně směřovaly proti souladu záměru umístění dobývacího prostoru s územním plánem obce Přestavlky a proti obsahu závazných stanovisek. Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém potvrzujícím závazném stanovisku dospělo k závěru o souladu záměru s územně plánovací dokumentací obce Přestavlky a s cíli a úkoly územního plánování.
58. Mezi žalobkyní a žalovaným, potažmo dotčenými orgány bylo sporu o tom, nakolik je významné, že platný územní plán obce Přestavlky nerespektuje pravomocně stanovené hranice chráněného ložiskového území Dnešice. Ministerstvo pro místní rozvoj v závazném stanovisku s odkazem na § 17 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*horní zákon*“) uzavřelo, že vymezení chráněného ložiskového území včetně jeho hranic není v kompetenci orgánů územní samosprávy, nýbrž ministerstva životního prostředí. Hranice chráněného ložiskového území byly po vydání územního plánu obce Přestavlky změněny rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 6. 2017. Skutečnost, že žalobkyně v rozporu s § 17 odst. 5 horního zákona a § 5 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) dosud nepořídila změnu územního plánu, která by upravila vymezení chráněného ložiskového území dle platného a účinného rozhodnutí ministerstva životního prostředí, nemá za následek neplatnost nového vymezení, kterým je třeba se při územně plánovací činnosti řídit. Právě uvedené závěry žalovaný plně přejal do odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3.
59. Soud se zcela ztotožnil s argumentací správních orgánů s tím, že kdyby přijal argumentaci žalobkyně, poskytoval by právní ochranu její nepřípustné pasivitě, což by bylo v rozporu se základními principy práva jako takového. Zároveň je možno jako zcela irrelevantní odmítnout poukaz žalobkyně na rozdíl v „přísnosti“ orgánu územního plánování, neboť v popisovaném případě (kolaudace stavby rodinného domu) jde o zastavitelnost určitého území, kterou v souladu s právními předpisy řeší orgány územní samosprávy, zatímco v případě stanovení chráněného ložiskového území a jeho promítnutí do územně plánovací dokumentace je oporou konstitutivní rozhodnutí příslušného orgánu státní správy.
60. Také ohledně toho, že orgánem územního plánování nebyly v závazném stanovisku

stanoveny žádné podmínky, soud přitakává žalovanému a ministerstvu pro místní rozvoj, že stanovení podmínek dle § 96b odst. 3 stavebního zákona je fakultativní, tudíž dotčené orgány k němu nebyly povinny. Z argumentace žalobkyně nadto nebylo patrné, v jakém ohledu by případně umístění deponie skřívky a ornice a způsob nakládání s důlními vodami (pokud žalobkyni šlo právě o ně) měly být relevantní z hlediska plnění úkolů orgánu územního plánování při vydávání závazného stanoviska.

C)

61. Žalobkyně dále s odkazem na ustanovení horního zákona namítala, že správní orgány odmítly uložit osobě zúčastněné na řízení povinnost doložit další doklady nezbytné k posouzení návrhu stanovení dobývacího prostoru z hlediska důsledků dobývání a odmítly se zabývat vlivy dobývání v intencích nesouhlasného stanoviska žalobkyně k návrhu. Ochrana obyvatelstva před hlukem, prachem a ztrátou podzemních vod zde přitom stála proti zcela soukromému zájmu osoby zúčastněné na řízení.
62. Ze správního spisu je patrné, že již ve stanovisku ze dne 10. 6. 2019 žalobkyně vyslovila nesouhlas s návrhem stanovení dobývacího prostoru z důvodu dosud neřešeného vlivu dobývání hluboko pod úroveň hladiny podzemních vod a kontinuálního odčerpávání důlních vod přes navrhované sedimentační nádrže do vod povrchových na stav podzemních vod využívaných obyvateli obce, dále namítala, že umístění deponie ornice a skřívky v jižní části lomu nebude plnit funkci omezení šíření hlukových a prachových emisí, naopak může přispět ke zvýšení emisní zátěže. V dalším průběhu řízení žádala zajištění hydrogeologického posudku a studií prachových a hlukových emisí, navrhovala jiný způsob nakládání s důlními vodami a nadále se vymezovala proti umístění deponie skřívky a ornice. Obvodní báňský úřad shledal, že uvedené otázky patří až do řízení o povolení hornické činnosti, protože nyní nejsou projednávány způsob ani technologie dobývání, a poukázal na podmínku zpracovat podrobný hydrogeologický průzkum, kterou do rozhodnutí vtělil na základě stanoviska Ministerstva životního prostředí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s tímto odůvodněním ztotožnil.
63. Ve shodě s orgány báňské správy vycházel soud z toho, že zde existuje veřejný zájem na vydobytí nerostného bohatství, který je naplňován mj. tím, že se určí těžební organizace, jíž se povolí ložisko nerostu dobývat. Skutečnost, že tento veřejný zájem stojí „na stejné straně“ jako soukromý, ekonomický zájem podnikající právnické osoby – osoby zúčastněné na řízení, je toliko odrazem faktu, že náplň činnosti těžební organizace se shoduje s tím, čeho chce dosáhnout i stát. Uvedené ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, publikovaném pod č. 2254/2011 Sb. NSS i s následující právní větou: *„Koncepce zákona č. 44/1988 Sb., horní zákon, vychází z toho, že nerostné bohatství na území České republiky, které je tvořeno ložisky vyhrazených nerostů, je ve vlastnictví státu (§ 5 horního zákona). Zájem na řádném využívání nerostného bohatství, který je nepochybně zájmem veřejným, je zabezpečen tím, že organizace, jimž je povoleno provádění hornické činnosti, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a z vydobytých nerostů (§ 32a horního zákona). Z uvedeného vyplývá, že hornická činnost organizací, třebaš prováděná v rámci jejich podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na řádném využívání nerostného bohatství.“* Výše uvedeným nicméně nelze popřít, že plánovaná hornická činnost představuje podstatný zásah do území a že může podstatně ovlivnit své okolí.
64. Podle § 25 odst. 1 věty druhé horního zákona se při stanovení dobývacího prostoru vychází ze stanoveného chráněného ložiskového území a musí se přihlídnout i k dobývání sousedních

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ložisek a k vlivu dobývání.

65. *Jestliže se návrh na stanovení nebo změnu dobývacího prostoru dotýká zájmů chráněných podle zvláštních předpisů, projedná organizace, která má výhradní ložisko dobývat, podmínky stanovení dobývacího prostoru s orgány a fyzickými a právníckými osobami, jimž přísluší ochrana těchto zájmů, v souladu s těmito předpisy (§ 27 odst. 5 věty první horního zákona). Jako zvláštní předpisy jsou v poznámce pod čarou příkladmo uvedeny mimo jiné zákon ČNR č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), zrušený a nahrazený zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), nebo zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), zrušený a nahrazený zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon).*
66. *Těžební organizace je dále povinna doložit návrh na stanovení dobývacího prostoru doklady a dokumentací stanovenou prováděcími předpisy k tomuto zákonu, popřípadě zvláštními předpisy. Obvodní báňský úřad může stanovit, že se k návrhu přiloží další nezbytné doklady pro spolehlivé posouzení návrhu, především z hlediska ochrany a hospodárného využití výhradního ložiska, důsledků jeho dobývání, jakož i z hlediska dopadu na právem chráněné obecné zájmy [§ 28 odst. 1 písm. d) horního zákona].*
67. *Žalobkyně je nepochybně nadána hájit zájmy vyjmenované v obecním zřízení, tedy dbát o všestranný rozvoj území a pečovat o potřeby občanů, konkrétněji např. o ochranu jejich zdraví nebo o zachování příznivého životního prostředí. Je nicméně třeba si uvědomit, že tyto zájmy podle zvláštního předpisu nehájí z pozice dotčeného orgánu, nýbrž z pozice účastníka řízení, a její negativní stanovisko nemá za následek neúspěch těžební organizace jako žadatele.*
68. *Osoba zúčastněná na řízení byla povinna záměr stanovení dobývacího prostoru s žalobkyní projednat, což učinila. Následně bylo na orgánech báňské správy, aby vážily jednotlivé proti sobě stojící zájmy podle podkladů ve spisu a za přispění vyjádření a závazných stanovisek dotčených orgánů, jež jsou odborníky v oblastech, které nespadají do věcné působnosti báňské správy.*
69. *Žádala-li žalobkyně po celý průběh řízení, aby byl zajištěn hydrogeologický průzkum a zjištěn vliv dobývání a předpokládaného způsobu nakládání s důlními vodami na stavy podzemních vod, nemůžou se orgány báňské správy tomuto vyhnout s odkazem na řešení daných otázek až při povolování hornické činnosti.*
70. *Ze závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí, z něhož obvodní báňský úřad přejal podmínku 2), bod 1., uvedenou v prvoinstančním rozhodnutí, bylo zřejmé, že ministerstvo otázku možného ovlivnění podzemních vod považovalo za problematickou už ve fázi řízení o udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru. Přesto její řešení nejprve posunulo do fáze stanovení dobývacího prostoru a nyní do fáze před podáním žádosti o povolení hornické činnosti. Takový postup je nicméně z pohledu soudu závažný a hlavně neracionální. Horní zákon totiž mimo jiné nepočítá s tím, že se dobývací prostor zruší na žádost organizace, když se ukáže, že nelze dobývat ložisko bez nepřijatelné kolize s jiným chráněným zájmem (srov. § 27 odst. 8 horního zákona).*
71. *Soud tudíž uzavírá, že k námitkám žalobkyně měly být v řízení v takovém rozsahu, v jakém to umožňovala projektová dokumentace vypracovaná společností GEKON spol. s r.o., posouzeny vlivy dobývání na stav a jakost podzemních vod, neboť by tím zároveň bylo zajištěno, že výhradní ložisko bentonitu bude moci být hospodárně vydobyto a že ke*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

změně využití území nedojde předčasně. Protože se jedná o vysoce odbornou otázku, měl být proveden hydrogeologický průzkum a zpracován posudek. Obvodní báňský úřad k tomu měl k dispozici nástroje podle shora citovaného § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona, resp. podle § 2 odst. 6 vyhlášky Českého báňského úřadu č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech, ve znění pozdějších předpisů.

72. Odmítaly-li tedy správní orgány zkoumat důsledky dobývání na podzemní vody, a tedy i širší okolí plánovaného dobývacího prostoru, s tím, že tato otázka bude řešena až v řízení o povolení hornické činnosti, dopustily se dle náhledu soudu nezákonnosti a porušily ustanovení § 25 odst. 1 věty druhé a odst. 6 horního zákona.
73. Protože otázka ochrany před hlukem a prachem a požadavky žalobkyně na obstarání příslušných odborných studií souvisejí s následujícími žalobními námitkami, vyjádří se k nim soud níže.

D)

74. Následující námitka vznesená žalobkyní se vztahovala k absenci závazného stanoviska k provozu stacionárního zdroje znečištění ovzduší a absenci rozptylové studie. Městský úřad Přeštice jako orgán ochrany ovzduší se vyjádřil v tom smyslu, že lom bez činnosti nemůže být stacionárním zdrojem znečišťujícím životní prostředí tuhými znečišťujícími látkami, z čehož dovodil, že není dotčeným orgánem, a proto závazné stanovisko nevydal. Krajský úřad Plzeňského kraje k žádosti žalovaného o posouzení závazného stanoviska uvedl, že vydáno bylo pouze vyjádření, které nepodléhá posouzení podle § 149 odst. 5 správního řádu, kdy zákonnost vyjádření je oprávněn posuzovat podle § 156 správního řádu správní orgán, který ho vydal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z vyjádření Městského úřadu Přeštice.
75. Jak upozornila žalobkyně, podle § 12 odst. 6 věty první zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) platí: *„Bez závazného stanoviska podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 2 písm. b) nelze vydat územní rozhodnutí, společné povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, nebo rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podle jiných právních předpisů.“* (podtrženo soudem). Tím ovšem padá stěžejní argument Městského úřadu Přeštice, že lom bez činnosti nemůže být stacionárním zdrojem. Evidentně může, když rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru nelze vydat bez závazného stanoviska k umístění stacionárního zdroje podle § 11 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší.
76. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí v předposledním odstavci nesprávně interpretoval sdělení Krajského úřadu Plzeňského kraje, neboť nelze hovořit o jakémkoli potvrzení nadřízeným správním orgánem. Rovněž neučinil nic k tomu, aby dal Městskému úřadu Přeštice příležitost svůj původní závěr korigovat. Námitka nezákonnosti tudíž byla důvodná. Bude na příslušném orgánu ochrany ovzduší, aby opakovaně posoudil, zda je namístě vydat závazné stanovisko podle § 11 zákona o ochraně ovzduší, a aby vyhodnotil, zda má k případnému vydání závazného stanoviska dostatek podkladů.

E)

77. Obdobně žalobkyně napadala absenci hlukové studie a nezákonnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, již nenapravilo ani potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví. Krajská hygienická stanice vydala souhlasné závazné stanovisko se závěrem, že provozem stavby nedojde ke změně hlukové situace v uvedené lokalitě. Stručně v něm popsala plochu dobývacího prostoru,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uvažovaný objem roční těžby, životnost těžby, způsob těžby, denní objem těžby, způsob dopravy, předpokládanou existenci výsypky skryvkových materiálů a jímek s čerpací stanicí pro důlní vody a vzdálenost nejbližší zástavby ve vzdálenosti cca 430 m severozápadním směrem. Žalobkyně v odvolání brojila proti nedostatečně objasněnému skutkovému stavu a nedostačujícím podkladům (především chybějící hlukové studii). Ministerstvo zdravotnictví v potvrzujícím závazném stanovisku opakovalo podstatné skutečnosti z projektové dokumentace a doplnilo, že není uvažována těžba v noční době a že vzhledem k dennímu objemu těžby lze předpokládat celkovou obrátkovost 2–3 obrátky, tj. 6 jízd standardních nákladních automobilů denně. Uzavřelo, že „na základě uvážení provozování dolu pouze v denní době, malé obrátkovosti, vzdálenosti od obytné zástavby a dále potom na základě odborných znalostí orgánu ochrany veřejného zdraví a znalosti předmětné lokality z úřední činnosti dospěla KHS k odbornému závěru, že stanovením DP Soběkury, resp. důlní činnosti nelze předpokládat ohrožení veřejného zájmu, tj. ochrany veřejného zdraví před hlukem“. Žalovaný předmětný závěr plně přejal.

78. Soud vyšel z toho, že zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) je v dílu věnovaném ochraně před hlukem, vibracemi a neionizujícím zářením založen na nutnosti dodržování hygienických limitů hluku. Ze stanovisek dotčených orgánů lze dovodit, že tyto vycházely z projektové dokumentace vypracované společností GEKON spol. s r.o. Jestliže žalobkyně považovala závazné stanovisko za nepodložené a namítala chybějící hlukovou studii, bylo na ministerstvu, aby vysvětlilo, proč podklady doložené osobou zúčastněnou na řízení byly dostačující pro zjištění, že záměr je přípustný z hlediska hlukových limitů, a proč hluková studie nebyla třeba. To se ovšem nestalo a ministerstvo se vágně odvolávalo na „odborné znalosti“ dotčeného orgánu a „znalost lokality z úřední činnosti“. Z doslovného obsahu potvrzujícího závazného stanoviska se navíc jeví, že ministerstvo závazné stanovisko krajské hygienické stanice posoudilo pouze z hlediska námitek ostatních odvolatelů (Ing. J. S. a I. S.), nikoli žalobkyně – viz první dva řádky na str. 2 a citaci odvolání v polovině téže strany potvrzujícího závazného stanoviska. Vyjmenované vady mohl žalovaný rozpoznat a mohl požádat o doplnění potvrzujícího závazného stanoviska (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publikovaný pod č. 3018/2014 Sb. NSS). To však neučinil a na základě nepřezkoumatelného závazného stanoviska vydal napadené rozhodnutí. I to je proto třeba v relevantní části označit za nepřezkoumatelné.
79. Soud navíc podotýká, že za nepřezkoumatelné považuje již závazné stanovisko krajské hygienické stanice, neboť je z něj zřejmé, z čeho krajská hygienická stanice vycházela a k jakému závěru došla, nicméně zcela chybí úvaha hodnotící kupř. stávající hlukové poměry nebo důsledky vzdálenosti zdrojů hluku od nejbližší obytné zástavby, to vše ve světle stanovených hlukových limitů. Jinými slovy v závazném stanovisku chybí úvahy, kterými se dotčený orgán řídil při hodnocení podkladů závazného stanoviska a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen (srov. § 149 odst. 2 správního řádu).

F)

80. K obecné námitce žalobkyně, že nedošlo k posouzení nepříznivých vlivů těžby na životní prostředí, soud uvádí, že dopad na životní prostředí posouzen byl. Jak uvedly správní orgány, k nepříznivým vlivům na životní prostředí se vyjádřilo Ministerstvo životního prostředí. Městský úřad Přestice, odbor životního prostředí se dále vyjádřil jako orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochrany přírody, orgán veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství, vodoprávní úřad, orgán ochrany ovzduší a orgán ochrany zemědělského půdního fondu. Konkrétnější námitky k případnému rozporu s tzv. složkovými zákony (vyjma zákona o ochraně ovzduší a zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy o těchto námitkách již bylo pojednáno výše) žalobkyně neuplatnila ve správním řízení ani v řízení soudním, a proto tato námitka nemohla být důvodná.

G)

81. Další námitka byla postavena na nepřezkoumatelnosti podmínky č. 1 stanovené v prvoinstančním rozhodnutí. Vytyčení dobývacího prostoru na povrchu upravuje § 26 odst. 2 horního zákona tak, že *obvodní báňský úřad může nařídit, aby hranice dobývacího prostoru byly vyznačeny pomezními značkami na povrchu, popřípadě i v důlních dílech, zejména je-li to třeba v celospolečenském zájmu nebo z hlediska chráněných zájmů vlastníků (správců, uživatelů) nemovitostí, které leží v hranicích dobývacího prostoru, anebo z hlediska zájmů organizací, jejichž dobývací prostory sousedí.*
82. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí obvodní báňský úřad na str. 9 toliko odkázal na citované zákonné ustanovení bez bližšího zdůvodnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nutnost vymezení prostoru pro povrchové dobývání v terénu odvozoval od § 15 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hornické činnosti“) a zdůraznil, že vyznačení vrcholů dobývacího prostoru neznemožňuje obhospodařování zemědělských pozemků a že nájemce pozemků se záměrem bez připomínek souhlasil.
83. Text relevantního zákonného ustanovení (i) je uvozen slovesem „*může*“, (ii) uvádí příkladný výčet („*zejména*“) a (iii) vychází z nejméně tří v úvahu přicházejících hypotéz, kdy je namístě nařídit vyznačení hranic dobývacího prostoru na povrchu – existence celospolečenského zájmu, chráněných zájmů vlastníků nemovitostí nebo zájmů organizací, jejichž dobývací prostory s předmětným dobývacím prostorem sousedí. Z toho je zřejmé, že nedostačuje „jednoduché“ zdůvodnění pouhým odkazem na paragraf v zákoně.
84. Odkaz na § 15 zákona o hornické činnosti byl naprosto irelevantní, neboť ten souvisí s prováděním vybrané hornické činnosti, a to není předmětem řízení podrobovaného soudnímu přezkumu v této věci. Také stanovisko nájemce není vzhledem ke znění zákona dostačujícím zdůvodněním, neboť pokud by ho chtěl správní orgán zohlednit, musel by vysvětlit, zda a jak ovlivňuje existenci jedné z hypotéz uvedených výše. Nic z toho se nestalo. Proto soud ve shodě se žalobkyní považoval úvahy správních orgánů v obou stupních za nepřezkoumatelné.

H)

85. Žalobkyně konečně argumentovala proti způsobu vypořádání jejích námitek proti umístění deponie skřívky a ornice a způsobu nakládání s důlními vodami. Z obsahu spisu vyplývá, že v dobývacím prostoru o rozloze 4,99 ha má samotný lom zaujímat 3,18 ha, na zbylé ploše se mají nacházet deponie, nádrže a komunikace sloužící k dopravní obsluze lomu. Žalobkyně se obávala vlivu kontinuálního odčerpávání důlních vod do vod povrchových na stav podzemních vod a také měla za to, že má-li deponie ornice a skřívky plnit i funkci omezení šíření hlukových a prachových emisí z provozu lomu, měla by být umístěna v severní části mezi lom a zástavbu obce, nikoli v jižní části lomu. Obvodní báňský úřad shledal, že dané otázky patří do řízení o povolení hornické činnosti a umístění deponie skřívky a ornice považoval za „*technické i technologické realie*“, které

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

musí být rozpracovány v plánu otvírky, přípravy a dobývání, na základě kterého je v samostatném řízení povolována hornická činnost. I žalovaný považoval řešení umístění deponie a použití strojů a zařízení až za předmět plánu přípravy, otvírky a dobývání.

86. Soud se s argumentací správních orgánů neztotožnil. Odsunuly-li orgány báňské správy otázku umístění deponie skřívky a ornice, která měla zároveň sloužit i jako bariéra před hlukem a prachem, a umístění nádrží pro nakládání s důlními vodami až do řízení o povolení hornické činnosti, je soud přesvědčen o chybnosti takového postupu. Umístění obojího totiž potenciálně může mít vliv na tvar hranic dobývacího prostoru, které jsou stanoveny právě rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru, a také na možnost řádně, tedy i úplně ložisko vydobýt, pokud by se např. ukázalo, že deponii je třeba umístit nad uloženými zásobami bentonitu, aby mohla plnit i svoji druhotnou funkci. Pokud měly orgány báňské správy za to, že i při případném posunutí jmenovaných prvků se na dobytosti ložiska nic nemění, měly to samy srozumitelně vysvětlit. I v tomto ohledu tudíž soud shledal námitky žalobkyně důvodnými a napadené rozhodnutí nezákonným.

Shrnutí

87. Přestože soud shledal několik pochybení, kterých se správní orgány v řízení a vydaných správních rozhodnutích dopustily, považuje za nutné zdůraznit, že z obsahu správního spisu nevyplynuly žádné okolnosti, které by svědčily o nerovném přístupu k účastníkům či příklonu k osobě zúčastněné na řízení. Všichni účastníci na řízení měli zachována veškerá procesní práva. To, že správní orgán – zčásti na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, u nichž se neuplatňuje zásada volného hodnocení důkazů – zaujal určitý právní názor, který byl odlišný od názoru žalobkyně, ještě neznamená, že jednal vadně po procesní stránce.
88. Druhá poznámka, kterou soud hodlá uzavřít své právní hodnocení, spočívá v tom, že na řízení o právě přezkoumávaném rozhodnutí nemá jakýkoli vliv později zahájené řízení o povolení hornické činnosti, neboť soud rozhoduje ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Má-li žalobkyně za to, že s ní mělo být jednáno jako s účastnicí daného řízení, zná právní řád nástroje sloužící ochraně tzv. opomenutých účastníků.
89. Na základě argumentace shora soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a nezákonnosti (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Protože většina pochybení měla svůj původ již v řízení před obvodním báňským úřadem, rozhodl soud taktéž o zrušení prvoinstančního rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Dále soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
90. V dalším řízení bude namístě, (i) aby byl proveden hydrogeologický průzkum lokality z hlediska dopadu dobývání na stav a jakost podzemních vod a jeho závěry byly zohledněny v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, eventuálně také při revizi stanoviska ministerstva životního prostředí, (ii) aby orgán ochrany ovzduší opětovně posoudil, zda vydá závazné stanovisko k existenci stacionárního zdroje znečištění ovzduší, (iii) aby krajská hygienická stanice přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč provozem stavby nedojde ke změně hlukové situace v uvedené lokalitě, (iv) aby obvodní báňský úřad náležitě vysvětlil, proč je nezbytné vytyčit dobývací prostor na povrchu, bude-li na této podmínce trvat, a (v) aby se obvodní báňský úřad vypořádal s námitkami žalobkyně stran umístění deponie skřívky a ornice a nádrží sloužících k nakládání s důlními vodami (ukáží-li se jako vhodné řešení i podle hydrogeologického posudku). V podrobnostech

soud odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozhodnutí. Názorem vysloveným soudem jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

91. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch. Žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplacených soudních poplatcích, a proto soud žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč. Ke splnění povinnosti určil lhůtu, již považuje za přiměřenou s ohledem na možnosti žalovaného platbu realizovat.
92. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebylo uloženo plnění jakékoli povinnosti a soud nashledal okolnosti zvláštního zřetele hodné, jež by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. března 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu